

Un país que batega

18 de setembre de 2016

Una vegada més, l'Onze de Setembre de 2016 ha demostrat clarament i sense subterfugis que la gran fortalesa del procés cap a la independència de Catalunya són els ciutadans. Tan senzill i tan fascinant com això. Que centenars de milers de persones hagin assumit tan ràpidament un canvi de mentalitat respecte a la seva relació amb Espanya i el mantinguin intacte després d'anys i panys de mobilitzacions històriques és un valor que no es pot negligir, perquè segurament no trobaríem un cas semblant al món ni en cap altra societat.

La realitat només es pot negar per desconeixença o interès propi. Per això és ridícula la interpretació a la baixa de la Diada que n'ha fet la premsa i el govern espanyols, i de vergonya aliena l'enèsima exhumació de l'espantall federalista, quan tothom sap que darrere d'aquesta proposta només s'hi amaga un dilata, la tendència innata de l'espanyolisme a eternitzar l'actual *stato quo* colonial i evitar l'irremissible desmembrament territorial espanyol. Ho deia Francesc Macià: *quan tot un poble vol la llibertat, el seu adveniment podrà ésser retardat; evitat, mai*.

Els ciutadans estan tips de la sagnia econòmica i l'ofec financer de Catalunya, i de la instrumentalització política del sistema judicial. L'encausament de Mas, Ortega, Rigau i Homs per deixar que la gent opini és de difícil encaix en qualsevol sistema democràtic. I, més encara, davant la transgressió sistemàtica del principi de separació de poders (la reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional perquè executi les pròpies sentències n'és exemple i constatació). Aquests elements els té tothom clars i de raons per a la independència n'hi ha encara més i més que suficients. El problema –si se'm permet el joc– rau en el RUI i el DUI. És a dir, el camí a seguir durant aquests dotze mesos per arribar a la desconexió esglaonada que estipula el full de ruta (declaració d'independència i eleccions constituents), per no abocar la ciutadania a una indefensió jurídica; o apuntar-nos a les tesis dels de la premsa sobrevinguda,

sense valorar les conseqüències d'una tal improvisació, al meu entendre, covada des de la immaduresa de certs personatges de l'escena política i mediàtica i servida des del més insubstancial tactisme partidista. Una proposta "de polítics adolescents dirigida a aconseguir els independentistes impacients", segons Requejo.

Si alguna cosa ha demostrat aquesta i tantes diades nacionals és que els catalans ja no ens sentim lligats a l'autoritat d'un Estat que basa en la interdicció de drets, personals i públics, la seva única i exclusiva proposta de diàleg. L'altra gran lliçó és que només des de la unitat, l'honestetat, la intel·ligència i la renúncia als grans dogmes i proclames polítics esdevindrem un sol poble, fort i capacitat per afrontar la recta final del procés i les invectives que ens aniran arribant d'Espanya i el clavegueram corresponent, molt més avinagrades, forassenyades i contundents que les que hem vist passar fins ara.

Joan Reñé i Huguet

President de la Diputació de Lleida